

птички дене и ноше пѣли изъ горитѣ и веселили своята хубавица.

Разчуло се по цѣлата земя за царица Родопа и нейнитѣ палати. Дочулъ за тѣхъ и Посейдонъ — богътъ на морето. Тръгналъ той по водитѣ на Марица. Тръгналъ да иде при царицата и я поиска за жена.

Дочакала го царицата, съгласила се. Но Посейдонъ я излъгалъ — той побѣгналъ самъ, оставилъ царицата.

Свило ѝ се сърдцето отъ скръбъ. Съ сълзи на очи тя се оплакала на Балкана отъ невѣрния богъ на морето.

Навъсилъ вежди стариятъ Балканъ, разгнѣвенъ грабналъ, откъсналъ нѣколко кичори отъ косата надъ челото си и ги запратилъ следъ Посейдона. Кичуритѣ станали на грамадни скали и полетѣли следъ бога на морето.

Посейдонъ се разсърдилъ и вкаменилъ десната ржка на Балкана, тая ржка, съ която замахналъ срещу него. А камънитѣ паднали близо до Марица и израстнали срѣдъ полето, четири тепета.

Родопа видѣла всичко. Тя се прибрала въ планината и заредила тѣжни пѣсни отъ мъжа по нещастieto на стария Балканъ.

Минали се много и много години. Дошли хора, заобиколили тепетата край Марица, поселили се край тѣхъ.

Така изникналъ градътъ на Филипа, днешниятъ Пловдивъ.

* * *

Такава е легендата за Родопа и пловдивскитѣ тепета. Така разправя народътъ и дълбоко вѣрва въ това, което разправя.

Азъ не зная вѣрно ли е всичко това, което се разправя, но когато човѣкъ броди изъ кичеститѣ гори на Родопа, той слуша, като че ли тя още плаче и нарежда за нещастния старъ Балканъ.

А птичкитѣ радостно пѣятъ и сребриститѣ поточета омайно ззънтятъ. Сякашъ тѣ пѣятъ недопѣтитѣ пѣсни за Родопа — най-хубавата българска царица...

Петъръ Димитровъ.